

και ἀπλήστως διανοιζαν τὴν ὄρεξιν τῆς συμπολιτεύσεως, προὐχώρησεν αὐτὴ εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τῶν ἐσόδων, καὶ δὲν θὰ ἔσταματᾷ ἐκεῖ, εἰ μὴ προσέκροεν εἰς τὰ ἐξεγερθέντα ἰδιαιτέρα συμφέροντα πολλῶν βουλευτῶν περὶ προτιμῆσεως τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ νομοσχεδίου, εἰς τὴν ὥς ἐκ τούτου ἐγερθεῖσαν σύγχισιν, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὸ περιανβολῆς τῶν δημοκρασιῶν νομοσχεδίων, καθ' οὗ ἐκδηλοῖ τὰς ἐχθίστας αὐτῆς διαθέσεις διὰ τοῦ κ. **Κρεστενίτου** ἢ μερὸς τοῦ **Δεληγιάννη**, διὰ τοῦ ἰδίου εἶτα, μετ' ἐπακολούθησαν τὰ θόρυβον καὶ ἀποπειράς διαπληκτισμῶν ἐμφυλίων, προτείνασα τὴν ἔλλειψιν ἀπαρτίας, καὶ ματαιώσασα τὴν περαιτέρω πρόοδον.

Τρίτη—22 Μαρτίου.

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐξεδικάζετο ἐν τῷ ἐνταῦθα Κακούργοδικεῖῳ ἢ κατὰ τοῦ Ἄγγλου Σούτερ πρὸ ἐτῶν ἐν Θεσσαλίᾳ διαπραχθεῖσα ληστεία. Ἐκ τῶν δύο συλληφθέντων κατηγορουμένων μόνον διὰ τὸν ἕνα ἐκηρύχθησαν ἀρμόδια τὰ ἑλληνικὰ δικαστήρια, ἀλλ' ὁ ἕτερος, Ἐμμανουὴλ Πλευρίτης καλούμενος, εἰς τὴν ἢ ἀναρμοδιότης ἀπέδιδε τὴν ἐλευθερίαν, συνελαμβάνετο ἀπ' ἐτέρου ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας, ἥτις διὰ τοῦ πρώτου ἀτμοπλοίου τὸν ἐφοῦρτισεν εἰς τὴν Κρήτην διὰ τὰ περαιτέρω.

Καὶ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἄρχεται ἡ συνεδρίασις, δόντος τοῦ κ. **Δεληγιάννη** τὸ σύνθημα διὰ δριμείας ἐπερωτήσεως πρὸς τὴν Κυβέρνησιν. Ἡ φλόξ τῆς ἐπερωτήσεως ἐπεξετάθη πέραν τῆς ὥρας· πολλοὶ ἀνερείπισαν αὐτὴν ἐκ τῆς συμπολιτεύσεως, ἕκαστος κατὰ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν· ἄλλος ζωηρότερον, ἄλλος ἀπαθέστερον, ἄλλος νομικώτερον, ἄλλος βιαιότερον, ἄλλος ἠρωϊκώτερον.

Ἀπροσδόκητα ἀποτελέσματα ἐνὸς **Πλευρίτου**· ἴσως ὄχι

τόσον ἀπροσδόκητα, ἐὰν ἀναλογισθῶμεν ὅτι τὸ εἶδος τῆς νόσου ἔχει καὶ παραληρήματα. Διότι ὁ Πλευρίτης αὐτὸς διεξήλθε πάσας τὰς βαθμίδας τῶν κοσμητικῶν ἐπιθέτων ἐν ταῖς ὁμιλίαις τοῦ κ. βουλευτοῦ ἀπὸ τοῦ *λυμῶνος* τῆς *κοινωνίας*, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε πῦξ καὶ λάξ νάποδιώξῃ ἡ Κυβέρνησις, μέχρι τοῦ *ἐθνικοῦ* ἤρωος πρὸς τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νά τείνῃ πατρικᾶς ἀγκάλας!

Ἰδοὺ ἡ συντωμοτέρα περίληψις:

Δεληγιάννης. Ἡ ἐθνικὴ τιμὴ δὲν μένει ἀλώβητος, ὅταν παραδίδωμεν ἀνθρώπους διὰ τοὺς ὁποίους ἐκηρύχθησαν ἀναρμόδια τὰ δικαστήρια. Καὶ ἂν ὀνομάζετο *Μοχαμέτ* Πλευρίτης, πάλιν θὰ διημφισβήτου τὸ δικαίωμα τοῦτο εἰς τὴν Κυβέρνησιν. Πολλῶ μᾶλλον ὅτι ὀνομάζεται **Ἐμμανουὴλ Ράλλης**. Ἐκ τῆς δικογραφίας δύνασθε νά ἴδῃτε ὅτι ὁ ἀπελασθεὶς ἦτο διάσημος κακούργος, καὶ ὅτι πρόκειται περὶ σοβαροτάτης ληστείας. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν ἔπρεπε νά ἀπελάσῃ αὐτὸν ἡ Κυβέρνησις, διὰ νά μὴ κατηγορηθῇ, ὅτι περιθάλπει τοὺς τοιούτους· ἡ ζωὴ τοιούτων πολιτῶν ἐντὸς τῆς χώρας εἶνε κίνδυνος· ἔχω ἐντελῶς ἀντίθετον ἰδέαν περὶ ἐθνικῆς τιμῆς· οὕτω μένει αὕτη ἀλώβητος.

Πετιμεζᾶς. Δὲν ἔχει κανεὶς τὸ δικαίωμα νά ὀνομάσῃ κακούργον καὶ ἀξίον ἀπελάσεως ἀνθρώπον, κατὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη καταδικαστικὴ ἀπόφασις. Ἡ Ἑλλάς εἶνε ἐλεύθερος τόπος, καὶ οὐδεὶς δικαιούται νά προσβάλῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς. Εἶνε ἐκτὸς τοῦ νόμου ἡ πράξις τοῦ ὑπουργοῦ, καὶ ἀποθαρρύνει πάντα ἑλληνα θέλοντα νά προσφύγῃ ἐνταῦθα.

Ράλλης. Αὐτὸ ἐπεθύμουν· νά μὴ ἔχῃ τὸ θάρρος οὐδεὶς φαυλόβιος νά θέτῃ τὸν πόδα ἐν Ἑλλάδι. Ἡμεῖς αὐτοὶ τὸν ἀπελάσαμεν· οὐδὲν διάβημα ἐγένετο.

Δημητρακάκης. Ἡ πράξις εἶνε ὄχι μόνον παράνομος, ἀλλὰ καὶ ταπεινὴ.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 443)

Φεῦ! δὲν ἔζων πλέον· ἡ Λουίζα μὴ δυναμένη νά φέρῃ τὴν μεγίστην ὀδύνην ὑπέκυψε μὴνᾶς τινας μετὰ τὴν ἀρπαγὴν τοῦ τέκνου τῆς, μετὰ δύο δὲ ἔτη παρηκολούθησεν αὐτὴν καὶ ὁ Ἰερώνυμος.

ΙΑ.

ΠΑΡΑ ΤΗ ΒΑΡΟΝΗ ΔΕΣΙΜΑΙΖ

Εἰς ἀπόστασιν λεύγης ἀπὸ τοῦ Μαρτίλ ἐν τῷ Βωκοῦρ, κατοικεῖ ἡ βαρόνη Δεσιμαί. Ἡ ἰδιοκτησία Βωκοῦρ ἦν ἐκ τῶν μεγαλειτέρων καὶ πλουσιωτέρων τῆς ἐπαρχίας. Ἀπε-

τελεῖτο ἐκ τοῦ παλαιοῦ οἰκήματος, τὸ ὁποῖον ἡ βαρόνη εἶχεν ἐπισκευάσει πρὸ τινῶν ἐτῶν, ὅτε ἤλθεν, ἵνα ἐγκατασταθῇ μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς, ἀπόφασιν ἔχουσα νά μὴ ἀφήσῃ αὐτὸ, ἀπὸ μεγαλοπρεπῆ περιβολῶν, ἐν ᾧ ὑπῆρχον πλατεῖαι σκιαζόμεναι ὑπὸ προαιωνίων δένδρων, ἐκ τριῶν ὠραιῶν ἐπαύσεων, ἀποφερουσῶν καλὴν πρόσοδον, περιπλέον ἐκ δισχιλίων ἑκταρίων δάσους ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν δῆμων Βωκοῦρ καὶ Ἀρεβίλλης.

Ἡ ἰδιοκτησία Βωκοῦρ ἦτο τὸ κληροδόμημα, ὅπερ ὁ κόμης Βωκοῦρ εἶχεν ἀφήσει θνήσκων εἰς τὴν μονογενῆ θυγατέρα του ἐκτὸς δύο ἑκατομμυρίων, ἀναπαριστώντων τὴν ἀξίαν μεγάρου ἐν Παρισίοις καὶ κινητῆς περιουσίας πρώτης τάξεως.

Πέντε ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τῆς ἡ δεσποινὴς Βωκοῦρ εἶχε νυμφευθῇ τὸν βαρόνον Δεσιμαί· εὐτυχῶς διὰ τοῦ συμβολαιογράφου τῆς, ἀνδρὸς ἀφωσιωμένου, προστατεύοντος τὰ συμφέροντα τῆς πελατιδὸς του, εἶχε νυμφευθῇ κατὰ τὸν περὶ προικὸς κανονισμόν, ὥστε, ὅτε βραδύτερον διεζεύχθη φιλικῶς τὸν σύζυγόν τῆς, ἠδυνήθη νά διοικήσῃ τὴν περιουσίαν τῆς μόνη, χωρὶς νά παρεμβάλῃ ὁ κ. Δεσιμαί· πρόσκομα τι.

Μετὰ γενναϊότητος αὕτη εἶχεν ἐγκαταλείψει εἰς τὸν βαρόνον τὸ ἐν τῇ ὁδῷ Γρενὲλ Σαιν-Ζερμαίν μέγαρόν τῆς, τὸ ποῖον οὗτος εἶχε πωλήσει, καὶ εἶχε φέρει μεθ' ἑαυτοῦ τὰ μετρητά, τοῦτο ἦτο διὰ τὸν κ. Δεσιμαί· ἀποζημιώσις τις.

Στεφανίδης. Ἐὰν παρέδιδον αὐτὸν ἐπισήμως εἰς τὴν Τουρκικὴν ἀρχὴν, θὰ ἦτο ἐπιλήψιμος ἢ Κυβερνήσις· ἀλλ' ὄχι καὶ τώρα, ὅτε περιωρίσθη νὰ ἀπελάτῃ τὸν κακοῦργον αὐτόν.

Ζυγομαλᾶς. Τὸ Σύνταγμα εἶναι σπουδαιότερον παρ' ὅσῳ δύναται νὰ τὸ ἐνοήσῃ ὁ Στεφανίδης· πρόκειται περὶ τῶν ἐθνικῶν δικαιωμάτων. Τὸ ὄνομα *κλέπτης* εἶνε καυχώμα, καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸ ὄνειδίζωμεν ἡμεῖς, οἵτινες καυχώμεθα, ὅταν τὸ ἀποδίδωσιν εἰς τοὺς πατέρας μας. Ἡ Ἑλλάς ὄχι μόνον δὲν πρέπει νὰ ἀρνήται ἄσυλον, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀγκάλας τῆς ν' ἀνοίγῃ εἰς πάντα προσερχόμενον ἐκ τῆς δούλης Ἑλλάδος. Ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης δὲν ἔπρεπε νὰ καυχῆθῃ ὅτι ἀπέλασε τοῦ ἐδάφους χριστιανόν, καὶ ἦρωα μάλιστα...

Ὁ κ. **Ράλλης**, διακόπτων, ἐκδηλοῖ τὴν ἀγανάκτησίν του, ὅτι ἐπιτρέπει ὁ Πρόεδρος νὰ λέγωνται τοιαῦτα ἐν τῇ Βουλῇ.

Ζυγομαλᾶς. Ἐπρεπε νὰ κυττάξῃ τὸ ὑψηλόν, ὄχι τὸν ταπεινὸν μέρος τοῦ ζητήματος.

Κασμάτης. Τὸ συμβᾶν δὲν εἶνε τοιοῦτον, ὥστε νὰ γίνῃ μέγας θόρυβος· πρόκειται ἀπλῶς περὶ τύπου. Καὶ ἄλλοτε ἐν ὁμοίᾳ περιπτώσει ἐξεδόθη ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου δικαιολογούσα τὴν κυβερνήσιν.

Κωνσταντόπουλος. Τὸ δικαίωμα τῆς ἀπελάσεως δὲν πρέπει νὰ συγχισθῇ μὲ τὸ δικαίωμα τῆς ἐκδόσεως, ὅπερ καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἐθεωρεῖτο ὡς ἀντιβαῖνον εἰς τὴν μεγαλειότητα τοῦ ἔθνους. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐγένετο χώραν ἐκδοσις, τὸ ἀτιμωτικὸν αὐτό, δι' ὃ πρέπει νὰ ἐξελεγχθῇ αὐστηρῶς ἡ κυβερνήσις.

*

Ἐπὶ τοῦ διαλαληθέντος νομοσχεδίου περὶ ἀναβολῆς τῶν δημαιοσιῶν συγκροτεῖται ὁ δεύτερος ἀγών.

Ὁ κ. **Δεληγιάννης** δηλοῖ ὅτι ἔχει σκοπὸν πάσῃ δυνάμει ν' ἀποκρούσῃ νομοσχέδιον ἀμέσως ἀπτόμενον τοῦ Συντάγματος, ἀπέχων ἐν ἀνάγκῃ τῶν συνεδριάσεων, καὶ ἐν ἡ περιπτώσει ἐματαιοῦντο αὐταί. Ὁ προσδιορισμὸς τοῦ χρόνου τῶν ἐκλογῶν δὲν εἶνε ζήτημα ἀνάξιον προσοχῆς· ζητοῦσι τὴν ἀναβολὴν μὲ προφανῆ ζημίαν τῶν δημοσίων συμφερόντων. Ὁφείλομεν ν' ἀμυιθώμεν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν ἐκλογῶν.

Ἄλλ' ὁ κ. **Τρικούπης** ἀπαντᾷ ὅτι ὁ λόγος τῆς ἀναβολῆς προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ἂν ἐγένοντο τὸν τεταγμένον χρόνον αἱ ἐκλογαί, θὰ παρέλυνε ἡ δικαιοσύνη, ἥτις διὰ τοῦ νέου νόμου περὶ δημαιοσιῶν ἀνέλαβε βαρεῖα· ὑποχρεώσεις· καὶ ἀπολαύμεν τῶν ἀγαθῶν τοῦ νόμου διὰ καταστροφῆς τῆς δικαιοσύνης· τοῦτο ἠθελήσαμεν ν' ἀποτρέψωμεν. Ἄν ἦτο κομματικὴ ἡ σκέψις τῆς κυβερνήσεως, δὲν θὰ τὴν ἐφέρομεν πρὸ τῆς βουλῆς· ἠδυνάμεθα δι' ἄλλων μέσων νὰ ἐνεργήσωμεν.

Καὶ ἐπειδὴ φέγει τῆς ὅλης ἀντιπολιτεύσεως τὴν πορείαν πᾶσαν δολιότητα καταμαρτυρούσης κατὰ τῆς Κυβερνήσεως, τὸν διαδέχεται ὁ κ. **Ζηνόπουλος**, ἀντικρούων τὰς ἐκφρασεῖσας περὶ εἰδικῶν παρέδρων καὶ κοινοτήτων γνώμας του, καὶ προβάλλων ἐν ἀρχῇ, ὅτι οὐδὲν ἀνομολογεῖ σοφὸν ὁ Τρικούπης, ὅταν προέρχεται ἐκ τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Μεθ' ὅλην τὴν περὶ μὴ ἀπαρτίας ἐνστασιν, τὸ νομοσχέδιον γίνεταί δεκτὸν εἰς πρώτην ἀνάγνωσιν, καὶ ἐξακολουθοῦσι μέχρι τῆς ἐνάτης.

*

Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ περὶ φρενοκομείου νομοσχεδίου φαιδρύνει τοὺς κ. βουλευτάς.

Ἐκτὸς τούτου ἡ περιουσία αὐτῆς δὲν ἦτο ἀκόμη εὐκαταφρόνητος, διότι κατ' ἔτος ἐν τε εὐφορείᾳ καὶ ἐν ἀφορίᾳ, ἐκ τῶν ἐπαύλεων καὶ τοῦ δάσους τῆς, εἶχε πρόσδοτον 100,000 φράγκων.

Ζῆσα ἐν ἀπομονώσει, σπανίως δεχομένη, οὐδέποτε ταξειδεύουσα, μὴ ἔχουσα ἐπομένως ἀνάγκην τῶν δαπανηρῶν τούτων καλλωπισμῶν, αἵτινες ἀρμόζουσιν εἰς τὴν γυναῖκα τοῦ κόσμου, μόλις ἐδαπάνᾳ δι' ἑαυτὴν καὶ τὴν θυγατέρα τῆς 25,000 φράγκα ἐτησίως.

Ἄλλὰ πολὺ ἐλεήμων, ἔπραττε πολὺ καλὸν εἰς τὴν χώραν. Εἶχεν ἰδρύσει σχολεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα τὰ παιδία ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἐδιδάσκοντο δωρεάν τὸν χειμῶνα οἱ πτωχοὶ ἐθερμαίνοντο δι' ἐξόδων τῆς· ἀνεκούφιζεν ὅσον ἠδύνατο τὴν ἀθλιότητα, λαμβάνουσα ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς τοὺς γέροντας καὶ τοὺς ὀρφανοὺς, περιποιουμένη τοὺς ἀσθενεῖς, ἀποστέλλουσα ἀσπρῶρουχα, ἐνδύματα διὰ παιδία καὶ παντοειδεῖς προμηθείας. Ὅταν τὸ ἔτος δὲν ἦτο εὐφορον, ἀφοῦ ἤκουε τὰ παράπονα τῶν ἐναικιστῶν τῆς, διέταττε νὰ ἐγχειρισθῇ αὐτοῖς μέρος τοῦ ἐνοικίου των, ὥστε αὐτῇ καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς ἠγαπῶντο καὶ ἐτιμῶντο.

Ἡ βαρόνη Δεσιμαῖς εἶδεν ὅτι ἀπέπτησαν ἀλληλοδιαδόχως αἱ ὠραιότεραι τῶν ὄνειροπολήσεών τῆς, ἐκ τοῦ παρελθόντος δὲν ὑπελείφθησαν αὐτῇ ἡ λύπαι καὶ τραῦμα ἀθεράπευτον ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς. Ὡς προορατικὴ γυνὴ ἐσκέπτετο περὶ τοῦ μέλλοντος, περὶ τοῦ υἱοῦ τῆς, περὶ τῆς προσ-

φιλοῦς τῆς Ἐρριέτης, ἥτις ἦν ἅμα τὸ ἀντικείμενον τῶν γλυκυτέρων ἐλπίδων τῆς καὶ τῶν σπουδαιότερων ἀνησυχιῶν τῆς.

Συνήθροιζεν αὐτῇ ἐν κεφάλαιον σκεπτομένη διὰ τὸ μέλλον τῶν τέκνων τῆς. Βεβαίως ὁ σύζυγός τῆς ἐκέκτητο μεγίστην περιουσίαν, ἀλλ' ἐγνώριζεν αὐτῇ τὴν ἄτακτον διαγωγὴν του, τὰς ἀνοήτους δαπάνας του καὶ τὰ μεγάλα ποσά, ἅτινα ἔχασεν ἐν τῷ παιγνίῳ. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ἠδύνατο νὰ πληροφορηθῇ ὅτι κατεστράφη, διότι ἠθελεν ὅσον ἀπ' αὐτῆς ἐξητᾶτο, ἐὰν ἐπήρχετο ἡ δυστυχία αὐτῇ, νὰ προφυλάξῃ τὰ τέκνα τῆς ἀπὸ τῆς καταστροφῆς. Ἐπειτα δὲ δὲν θὰ ἠναγκάζετο χάριν τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τῆς τιμῆς τῆς νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπικουρίαν τοῦ συζύγου τῆς ὅσῳ καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἀνάξιος;

Ἡ βαρόνη Δεσιμαῖς, εἰ καὶ ἦγε τὸ τεσσαρακοστὸν δεύτερον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς, ἦτο ὁμως ἀκόμη ὠραιότατη, μεθ' ὅλας τὰς ἀπογοιτεύσεις καὶ θλίψεις ἐνεκα τῶν ὁποίων ἐγήρασε κατὰ δέκα ἔτη, ἐπειδὴ ἡ μὲν κόμη ἐλευκάνθη, ρυτίδες δὲ πρόωροι ἐφαίνοντο ἐπὶ τοῦ ἡμαυρωμένου μετώπου τῆς, ἀπὸ δὲ τοῦ ὄχρου καὶ εὐγενοῦς προσώπου τῆς τὸ μεδίαιμα εἶχε διὰ παντός ἐκλείψει.

Κατὰ τὰ πρῶτα τοῦ γάμου τῆς ἔτη λίαν διεκρίνετο ἐν ταῖς παρισυναῖς αἰθούσαις, ὅπου ἀπήστραπτεν ὡς βασιλισσά τις τοῦ συρμοῦ καὶ τῆς κομψότητος. Γενναῖα, ἀξίεραστος, πνευματώδης, πάντοτε εὐθυμος, ἦτο περιζήτητος.

Στεφανίδης. Τί γελᾶτε ; αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαιότερον.
Ἔτερος βουλευτής. Νὰ γίνῃ πολὺ μεγάλο. . .

Ἴσως διὰ τὴν χωρὴν καὶ βουλευτικὰς συνεδριάσεις.

Ὁ κ. **Α. Πετιμεζᾶς** παρακαλεῖ τὴν Κυβέρνησιν νὰ ζητήσῃ πίστωσιν διὰ τὴν οἰκοδομήσῃ βουλευτήριον· αὐτὸ κατήντησε νεκροπομπεῖον· ἄς κάμῃ ἐν παράπτωμα ὅπως ἤμεθα προτιότερα.

Εἰς βουλευτής. Καὶ αὐτὸ ποῦ εἴμεθα τὴν ἡμέραν νὰ γίνῃ φρενοκομεῖον . . .

Ἄλλ' ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι τότε θὰ ματαιωθῇ ἡ αἴτησις τοῦ κ. Πετιμεζᾶ περὶ ἐξευρέσεως ἄλλου μέρους διὰ τὴν συνεδριάσασθαι οἱ κ. βουλευταί. . . .

Κουτρούλης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀῦριον συμπληροῦται πεντηκονταετηρίς ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Μεγάλου Κοραΐ. Τίς ἐνθυμεῖται τοιαῦτα πράγματα ; Περισσότερον ἐνθυμούμεθα ὅτι συνεπληρώθη ἔτος ἀπὸ τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναρρήσεως τοῦ Μεγάλου Τρικούπη ! Ἄλλ' ἡ καλὴ Ἔστια, τὸ κανακάρικο περιοδικὸν τῆς πρωτεύουσας, θὰ μᾶς ὑπενθυμίσῃ τὴν Κυριακὴν μετ' εὐλαβείας τὴν πεντηκονταετηρίδα αὐτὴν, ἐκδιδομένη πλήρης ἀποσπασμάτων, ἀποφθεγμάτων, γνωμῶν τοῦ μοναδικοῦ ἥρωος τῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως. Πιστεύομεν ὅτι τὸ φύλλον αὐτὸ θὰ κυκλοφορήσῃ εἰς ὅλους τοὺς Ἀθηναίους καὶ τὰς Ἀθηναίας, ὡς χρυσᾶ κόλυβα τῆς ἱερωτέρας μνήμης.

Τὸ νεώτατον ἔργον τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει τακτικώτατα ὡς ἀτμομηχανῆς ἐργαζομένης Θεατρικῆς Βιβλιοθήκης εἶναι ὁ *Γαλιλαῖος* τοῦ Γαετάνου Μοντικίνη, παρασταθεὶς καὶ ἐνταῦθα πρό τινων ἐτῶν ὑπὸ τοῦ κ. Ἀλεξιάδου, κατὰ μετὰφρασιν ἐπιτυχῆ τοῦ κ. Διονυσίου Π. Λάμπρου. Εἰς τὸν βουλούμενον ἢ διεύθυνσις στέλλει δωρεὰν κατάλογον τῶν ἄχρι τοῦδε ἐκδοθέντων ἔργων, ὅπου ἕκαστος δύναται κατ' ἐκλογὴν νὰ ζητήσῃ ὅ,τι θέλει.

Τὴν ἐσπέραν ταύτην ὥρα δὴ συνεδριάζοντος τοῦ Συλλόγου ὁ «Σωκράτης» ὁ κ. Κωνσταντῖνος Λουφοπούλος ὁμιλήσει περὶ «Γαμβέτα».

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΩ

τῶν ψαλμωδιῶν καὶ τῆς νηστείας τῶν εὐχῶν καὶ τῆς ἐγκρατείας ὁ εὐρωπαϊκὸς κόσμος ἐορτάζει τὸ μεσοσαράκοστο ἐν χορδαῖς καὶ ὄργανοις, ἐν μασκαράταις καὶ χοροῖς. — Τὴν ἐορτὴν αὐτὴν ἡ κ. Φρίμ μᾶς ἀντικατέστησεν ἐφέτος ἐδῶ διὰ τῆς προχθεσινῆς τῆς ἐσπερίδος, εἰς ἣν συνέρρευσε πολυάριθμος καὶ ἐκλεκτὴ ἀθηναϊκὴ κοινωνία διὰ τὴν ἀκούσῃ τὴν ὀνομαστήν καλλιτέχνιν τοῦ κυμβάλου.

Τὴν ἐνάτην ὥραν ἡ αἴθουσα τοῦ Ἰωδαίου ἦτο πεπληρωμένη ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἐν ᾧ διεκρίνετο πληθὺς καλλωνῶν.

Ἡ κ. Φρίμ ὑψηλὴ μάλλον, παχεῖα, στρογγυλοπρόσωπος, σοβαρὰ, ἀλλὰ καὶ χαρίεσσα ἐνεφανίσθη εἰς τὴν σκηνὴν χειροκροτουμένη, ἀμυδρῶς ὑποκλίνουσα καὶ ἐκάθισε παρὰ τὸ κλυδοκύμβαλον.

πκνταχοῦ αὕτη ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῶν κολακειῶν καὶ τοῦ θαυμασμοῦ.

Ἀμέσως ἡ βαρόννη Δεσιμαίζ ἀφῆκε τοὺς Παρισίους ἀποχαιρετῶσα οὕτω διὰ πάντα τὸν κόσμον, τὰς διασκεδάσεις καὶ τὰς ἡδονὰς, καὶ ἀπεσύρθη εἰς Βωκούρ. Ἐκτοτε παρήλθον δέκα καὶ τέσσαρα ἔτη, ἐν δὲ τῷ μεταξύ τούτῳ ἄπαξ μόνον ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους. Ἡ αἰφνίδιος αὐτῆς ἀναχώρησις εἶχε μὲν προξενήσει ἐκπληξίν εἰς πάντας, δὲν παύσασθαι ὅμως καὶ ἀφορμὴν εἰς μακρὰ σχόλια, καθόσον ἦτο γνωστὴ ἡ σκανδαλώδης διαγωγὴ τοῦ βαρόνου, ὅστις ἐγγαμος ἐξηκολούθει διάγων βίον ἀκόλαστον, δικτήρων χορεύτριαν τῆς τελευταίας τάξεως, ἥτις ἐπεδείκνυε κυνικῶς τὴν ἀναίσχυντον πολυτέλειάν της πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μάλιστα τῆς βαρόννης καὶ τῶν τέκνων της.

Προδήλιος ἡ κ. Δεσιμαίζ ἐθεώρει ἑαυτὴν προσβεβλημένην ἐν τῇ ἀξιοπρεπείᾳ ἑαυτῆς ὡς τε συζύγου καὶ μητρός. Ἐπέθεσαν τελευταῖον ὅτι ἀπαυδήσασα νὰ ὑποφέρῃ τσοσάτας ὕβρεις, ἐπῆλθε μεταξύ αὐτῆς καὶ τοῦ συζύγου της τρομερὰ τις σκηνὴ, ἧς ἕνεκα ρῆξις τις κατέστη ἀναπόφευκτος.

Τινὲς, οἱ φίλοι της, ἐλυπήθησαν αὐτὴν, ἄλλοι ἔκτειραν μόνον, μετὰ ταῦτα τὴν ἐλθισμόνησαν, μεταβιβάσαντες τὸν θαυμασμὸν εἰς ἄλλον νέον ἀστέρην.

Βεβαίως ἡ ἀξιοθρήνητος διαγωγὴ τοῦ συζύγου της ἐσήμαινε πολὺ, ὥστε νὰ λάβῃ αὕτη τὴν σοβαρὰν ἀπόφασιν τοῦ νὰ διαζευχθῇ αὐτὸν καὶ νὰ ἐξορίσῃ ἑαυτὴν ἐν τῷ κτήματι

τι ἐν Βωκούρ. Ἐπάρχουσιν ὕβρεις, τὰς ὁποίας γυνὴ τις, μήτηρ μάλιστα οὖσα, δὲν δύναται νὰ συγχαρήσῃ· ὁ σύζυγος, ὅστις κατέστη ἄξιος τῆς περιφρονήσεως τῆς συζύγου του, δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἀηδίαν.

Μολαταῦτα αὕτη δὲν ἐγκατέλιπεν αὐτὸν μόνον διότι σκληρῶς τὴν προσέβαλε καὶ τὴν ἐξύβρισε. Πλὴν τούτου, ἰκανῶς σπουδαίου, ὑπῆρχε καὶ ἄλλη αἰτία σοβαρωτάτη, περὶ ἧς οὐδεὶς οὐδὲν ἐγνώριζεν.

Ἐπῆρχε τρομερὸν τι ἀπόρρητον μεταξὺ τῶν δύο συζύγων, τὸ ὅποῖον βραδύτερον θ' ἀνακαλύψωμεν.

Μετὰ τὰς σκληρὰς δοκιμασίας, δι' ὧν ἡ βαρόννη διήλθεν, ἀφιερῶθη αὕτη εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῆς ἀξιολατρεῦτου θυγατρὸς της. Βεβαίως δὲ ἡγάπα ὡσαύτως καὶ τὸν υἱὸν της, ἀλλ' οὗτος μακρὰν αὐτῆς ἀνῆκεν εἰς τὸν σύζυγον, εἰς δὲν ἀφῆκε τοῦτον ἄκουσα καὶ οἰνεῖ καταναγκαστικῶς. Μόνον διὰ τῆς θυσίας ταύτης καὶ ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦτον ἔτυχε αὕτη τῆς πλήρους ἐλευθερίας της.

— Λάβετε τὴν θυγατέρα σας, εἶπεν ὁ βαρόνος, καὶ ἐγὼ κρατῶ τὸν υἱὸν μου.

Ἡδύνατο μὲν αὕτη νὰ φανῇ ἀπαιτητικώτερα, ἀλλ' ὠφείλεν, ὅπως διεκδικήσῃ τὰ δίκαιά της, ν' ἀποκαλύψῃ τὸ πολὺκροτον ἀπόρρητον, νὰ διαρρήξῃ τὸν περικαλύπτοντα τὸ αἶσχος καὶ τὸ ἐγκλημα πέπλον. Ἀλλὰ κηδομένη τῆς τιμῆς τῶν τέκνων καὶ χάριν αὐτῶν ἀναγκασθεῖσα νὰ σιω-

Οί πρό μικροῦ διάλογοι παύουσι πάραυτα, αἱ κρίσεις περί τῶν ὥραιων διακόπτονται πρὸς στιγμήν, οἱ ἀκροβολιστικοὶ χαιρετισμοὶ σταματοῦν, καὶ αὐτὴ ἡ φιλαρέσκεια ὑποχωρεῖ εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς καλλιτέχνης, ἥτις ἀποσπᾷ ὅλων τὰ βλέμματα καὶ τὴν περιέργειαν.

Ἡ κ. Φρὺμ. θίγει διὰ τῶν δακτύλων τῆς τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ οἱ πρῶτοι μουσικοὶ ἤχοι ἀκούονται ἐν τῇ εὐρείᾳ καὶ σιγαλῇ ἐκείνῃ αἰθούσῃ. Μετὰ μικρὸν ἡ ἀτμοσφαῖρα ὅλη τῆς αἰθούσης πληροῦται ὑπὸ μελωδίας, ὡς θὰ ἐπληροῦτο ὑπὸ ἀρώματος ἐὰν ἀνοδοῦσαι πολλοὶ ἐτίθεντο εἰς τὰ διάφορα αὐτῆς σημεῖα.

Τὸ κλειδοκύμβαλον δὲν εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν ὄργανον τοῦ ὁποῖον θίγει τὰς ἴνας τῆς ψυχῆς· οἱ ἠχικοὶ αὐτοῦ συνδυασμοὶ δύνανται νὰ ἀναπληρώσιν ὀλόκληρον ὄρχηστραν, δύνανται ν' ἀποδίδωσιν ἐντελὲς μουσικὸν τι ἔργον, δύνανται ἀκόμη ἐγχορδῶς νὰ διερμηνεύουσι μουσικὴν σύνθεσιν, ἀλλὰ τὴν δύναμιν, τὸ μυστήριον μᾶλλον τοῦ συγκινεῖν βαθέως, τοῦ παραλύειν τὰ νεῦρα, τοῦ ἀναρπάξειν τὸν νοῦν ἀπὸ τῆς χαμηλῆς αὐτοῦ σφαίρας, τοῦ ἀναλύειν τὴν καρδίαν εἰς δάκρυα, τὴν δύναμιν αὐτὴν δὲν ἔχει τὸ κλειδοκύμβαλον.

Ἐν τούτοις ἡ κυρία Φρὺμ. εὐθὺς ὡς ἔθιξε τὰ πλῆκτρα τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἀνῆρπασε τὴν προσοχὴν τοῦ ἀκροατηρίου τῆς, ἐπέβαλεν αὐτῷ σιγὴν καὶ σχεδὸν νάρκην, ἐν δὲ τῇ πολυαριθμῷ καὶ συμπεπικνωμένῃ αἰθούσῃ οὐδὲν ἄλλο ἤκουετο πλὴν τῶν μελωδικῶν ἤχων αὐτοῦ.

Πόσον ὥραία εἶναι ἡ γλῶσσα τῆς μουσικῆς! ἀλλὰ πόσον ἐξαισιῶς ἀπηχεῖ ὅταν τὴν λαλοῦν ὁ Handel, ὁ Μέντελσον, ὁ Μπαχ, ὁ Λίστ καὶ ἄλλοι! Τὸ κλειδοκύμβαλον εἶναι ὁ διερμηνεὺς τῶν παραδόλων αὐτῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων μᾶς μεταδίδει τὰς σκέψεις. Διὰ τὴν καλλιτέχνιν ὁ Δεγκουβὲ θὰ ἔλεγε, πειράται νὰ ἐμφυσῆσῃ ψυχὴν εἰς τὸ ὄργανον! Ἡ κ. Φρὺμ. ἐπαιξε μετὰ τέχνης ἀναλόγου πρὸς τὸ

βαθύτανον αἶσθημά τῆς. Ἡ ταχύτης τῶν δακτύλων περυγιζόντων ἐπὶ τῶν κοκκάλων τοῦ πιάνου ἀπέδιδεν ὅλους τοὺς ἤχους καὶ καθὲν τούτων χωριστὰ μετὰ διαυγείας οὕτως εἶπεν μηχανικῆς. Καὶ τώρα μὲν συνδυάζει μουσικοὺς ἤχους ἐν θορύβῳ πολλῷ, τώρα ἀφίνει ἠδυπαθεῖς τοιοῦτους διὰ τῶν θωπευτικῶν τῆς δακτύλων, ἄλλοτε μεταφέρει τὸν νοῦν εἰς τὸ κελάρυσμα λίμνης, ἐπὶ τῆς ὁποίας πίπτουσι σταγόνες βροχῆς καὶ ἄλλοτε ἐνθου, ἔχει νυκτερινὸν ἄσμα ἀηδόνος.

Δώδεκα ὅλα ἐκλεκτὰ τεμάχια τῶν βαθυτέρων γερμανῶν μουσικῶν ἐξετέλεσεν ἡ ἀκούραστος καλλιτέχνης μετὰ τοσαύτης ἀκριβείας καὶ τελειότητος ὥστε ἀληθῶς ἐκ τῶν ἀκροατῶν τινὲς ἀνεμνήσθησαν τοῦ περιωνύμου αὐτῆς διδασκάλου Ρουβινσταῖν, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου πάντες ὠμολόγησαν ὅτι ὅμοιον κυμβάλισμα δὲν ἤκούσθη ἄλλοτε ποτε ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ὡδείου.

Περί ὥραν ἐνδεκάτην ἡ κ. Φρὺμ. χειροκροτουμένη παταγωδῶς ἀπεχώρει, τὸ δὲ ἀκροατήριον τῆς ἐξεκένου τὴν αἶθουσαν, ἐν ἧ οὐδεὶς πλέον μουσικὸς ἤκούετο ἤχος, οὐδεμία καλλονὴ ἀπήστραπτε καὶ μόνη ἡ συμπαθὴς μορφή τοῦ κ. Πατρικίου ἐφάνη τελευταία γελαστὴ, γελαστὴ ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ κοντσέρτου.

Μάγκας

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ἡ σκηνὴ ἐν τῇ ἀμερικανικῇ Βουλῇ. Παρεστίνετο πολὺ μία συζήτησις ἥτις δὲν εἶχε καὶ πολλὰ θέλητρα. Οἱ μισοὶ βουλευταὶ λοιπὸν τὸ πῆραν δίπλα, καὶ εὐρίσκοντο ἤδη εἰς τὸν

πήσῃ, παρητήθη. Ἡ δυστυχὴς ὅμως ὑπέφερε, διότι ὁ Ραοὺλ δὲν ἦτο ὅπως ἤθελεν, ἐβλεπεν ὅτι δὲν εἶχε τὸ σέβας καὶ τὴν ὀφειλομένην στοργὴν, ἐμάντευε τέλος τὰ κακὰ ἔνστικτά του. Τί ἐμελλε νὰ γίνῃ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πατρὸς του καὶ ἔχων πάντοτε ἐνώπιόν του τὰ κακὰ ἐκείνου παραδείγματα; Ποία θὰ ἦνε ἡ τύχη του; Ταῦτα ἀναλογιζομένη κατελαμβάνετο ὑπὸ φρίκης, ἐν δὲ τῷ ὀρίζοντι τοῦ μέλλοντος τοῦ ἐβλεπε πολλὰ μελανά σημεῖα.

Εὐτυχῶς παρήγορον ἄγγελον, ὡς ἐκάλει αὐτὴν, εἶχε τὴν θυγατέρα τῆς, ἥτις τῇ ἀνῆκε, μηδενὸς δυναμένου νὰ ἀποστερήσῃ αὐτὴν τοῦ πρὸς ταύτην ἔρωτος, τὴν ἀνέθρεψε δι' ἑαυτὴν, ἐμφυσήσασα ἅπαντα τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τῆς καρδίας τῆς εἰς τὴν τῆς Ἑρριέτης. Ἀμφότεραι ἠγαπῶντο μέχρι λατρείας, ἐκδηλουμένης διὰ διαρκοῦς ἀνταλλαγῆς φιλημάτων, ἔζων ἡ μὲν διὰ τὴν δὲ, ἡ μὲν νεᾶνις νομίζουσα, ὅτι οὐδέποτε ἀποτίει ἐπαρκῶς τὴν ἀφοσίωσιν, τὴν τρυφεράν μέρμυαν τῆς μητρὸς τῆς, ἥς τὰς παρελθούσας ὀδύνας, τὰς παρούσας ἀνησυχίας ἔρριπτεν εἰς λήθην δι' ἐνὸς τρυφεροῦ βλέμματος, διὰ μιᾶς θωπείας, ἡ δὲ μήτηρ ἐφαίνετο ἀναγεννωμένη ἐν τῇ θυγατρὶ τῆς, ἥτις ὠμοιάζεν ἄλλως αὐτῇ καταπληκτικῶς. Τῶνόντι δὲ, ὅτε εἶχε τὴν ἡλικίαν τῆς Ἑρριέτης, ἔσχεν ὡσαύτως τὰς χαρὰς, τὴν ἐλπίδα, τὰς ὑποσχέσεις τοῦ μέλλοντος, τὸ ἀκτινοβολοῦν μέτωπον, τὸν γέλωτα ἐπὶ τῶν χελείων, τὴν νεότητα, νεότητα τέλος ὅμοιαν πρὸς τὴν

τῆς θυγατρὸς τῆς, ἀκτινοβολοῦσαν ἐξ ὄνειροπολήσεων καὶ ρεμβασμῶν.

— Ὡ, ναί, μὲ ὀνομάζει, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν πολλὰκις περιβάλλουσα αὐτὴν διὰ μακροῦ τρυφεροῦ βλέμματος· ἀνευρίσκομαι ὅλη ἐν αὐτῇ!... Ἄς μὴ μάθῃ ποτὲ τὸ αἴτιον τῆς ὀδύνης μου, διατὶ ἔχυσα τόσα πικρὰ δάκρυα!... Θεέ μου, φύλαξαι τὸ τέκνον μου!

Ἡ Ἑρριέτη Δεσμαιζ εἶχε τὴν ἰδεώδη ἐκείνην ὠραιότητα, τὴν ὁποίαν ὁ ζωγράφος καὶ ὁ γλύπτης πάντοτε ὄνειροπολοῦσιν. Ἦτο ξανθὴ, ὡς ἡ Δήμητρα, ἡ θεὰ τοῦ θέρους. Αἱ δροσεραὶ παρειαὶ τῆς, μὲ τὴν ἄβραν στοργύλωσιν καὶ τὸν ἐλαφρὸν χρωματισμόν, εἶχον τὴν μαλακότητα ὠρίμου ροδακίνου.

Τὸ μέτωπόν τῆς ὑψηλόν, ἐκφράζον νοημοσύνην, αἱ ὀφρῦς ὀλίγῃ διαφανεῖς, ὡς αἱ τῶν ξανθῶν, ἀπετέλουσαν δύο τόσα θαυμασίως ἐξωγραφημένα. Μακρὰὶ βλεφαρίδες ἐκάλυπτον τοὺς μεγάλους φωτεινοὺς καὶ κυανοὺς ὀφθαλμούς τῆς, ἐνόητε μὲν ὀλίγῃ ρεμβάζοντας, πάντοτε ὅμως γλυκεῖς. Τὸ στόμα τῆς μικρὸν, θελκτικόν, ὅπισθεν δὲ τῶν ροδοχρῶν χελείων τῆς, πάντοτε μειδιώντων, ἐκρύπτοντο δειλῶς, ὡς νὰ ἐφοβοῦντο νὰ δεῖξωσι τὴν ὠραιότητά των, δύο σειραὶ μικρῶν ὀδόντων πλουσίως ἐσμιλτωμένων, τοὺς ὁποίους ἠδύνατο τις ἐκουσίως νὰ ἐκλάβῃ ὡς λεπτοὺς μαργαρίτας ἐσφικωμένους ἐντὸς κοραλίου.

πρώτον. Ὅτε οἱ ἄλλοι μισοὶ, ὅσοι δὲν ἐκοιμῶντο, ἤρχισαν νὰ ἐκσφενδονίζουσι κατὰ τῶν κεφαλῶν τῶν ῥογγαλιζόντων μπάλαις ἀπὸ χαρτιά, πέнайς, καλαμάρια, τὰ πρακτικὰ, ὡς καὶ αὐτὸ τὸ κουδοῦνι τοῦ Προέδρου καθ' ἑνὸς σιδηροκεφάλου.

Ἔγεινε τὸ Ἀνάστα ὁ Θεός.

Ἔως οὗτο ὁ Πρόεδρος διέλυσε τὴν συνεδρίασιν, καὶ ἔφυγαν κατευχαριστημένοι καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δέ.

Τί προφυλάξεις λαμβάνουν ἐν Μόσχᾳ, νὰ μὴ συμβῆ τίποτε τοῦ Τσάρου. Ἐκ παραλλήλου βαινουν αἱ προπαρασκευαί τῆς Στέψεως καὶ τὰ ἀμυντικὰ ἐναντίον τῶν μηδενιστῶν. Ἐνῶ κατασκευάζεται μία Δεξαμενὴ ἧτις θὰ γεμίσῃ μπίραν διὰ νὰ ἀποκτηνωθῇ ὁ λαὸς εἰς τὴν μέθην, ἀφ' ἑτέρου ἡ ἀστυνομία ἐνέγραψε εἰς Κόκκινον (αἷμα!) Βιβλίον τὸ ὄνομα κάθε κατοικοῦ τῆς Μόσχας, τὸν ὁποῖον καθιστᾷ ὑπεύθυνον διὰ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ὁποίους ἤθελε δεχθῆ.

Τί γελοιοὶ αὐτοὶ οἱ Αὐτοκράτορες!

Τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας πλένουν τοὺς πόδας δώδεκα πτωχῶν, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ μας τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους.

Καὶ ὁ μὲν Φραγκίσκος Ἰωσήφ κάμνει τὸν κύριον Χριστὸν, ἡ δὲ Αὐτοκράτειρα Ἐλισάβετ τὴν κυρὰ Χρισταῖνα;

Ὁ Λῆμος τῶν Παρισίων πρόκειται νὰ συστήσῃ Διαρκεῖς Σχολὰς Κολυμβητικῆς. Τὸν χειμῶνα τὸ νερὸ θὰ θερμαίνηται. Πρόκειται δὲ νὰ γίνουσι ὑποχρεωτικαὶ διὰ τὸν στρατὸν αἱ κολυμβητικαὶ ἀσκήσεις.

Νὰ λοιπὸν καὶ μία ἄλλη χρῆσις τῶν λουτρῶν τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ἡ Ἐριέττῃ δὲν εἶχε μόνον νοημοσύνην, ἀλλὰ καὶ παιδείαν. Ἡ μήτηρ τῆς, ἔχουσα τὸν ἀπαιτούμενον πρὸς τοῦτο καιρὸν, ἐδίδαξεν αὐτὴν ὅτι ἤξευρεν, ὄχι μόνον μορφουσα τὴν καρδίαν τῆς καὶ ἀνυψουσα τὴν ψυχὴν τῆς εἰς τὰ μεγάλα καὶ ὡραία, ὄχι μόνον συνομιλοῦσα πάντοτε μαζὺ τῆς πρὶ τοῦ κακοῦ, ὡς αἱ ἐπρόκειτο νὰ τὴν διευθύνῃ εἰς τὸ καλόν, ἀλλὰ καὶ καλλιεργοῦσα ὡσαύτως τὸ πνεῦμά τῆς.

Ἡ δεσποινὴς Δεσιμαίτζ ἦτο λοιπὸν ὑπὸ ὅλας τὰς ἐπόψεις κόρη ἐντελής· δὲν ἦτο μόνον ὡραία, ἀλλὰ καὶ μορφωμένη, πνευματώδης, γοητευτικὴ, ἀξιολάτρευτος, ἀγαθὴ, μετρούφρων, αἰδήμων· χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ, κατέθειλεν ὅλους ὅσοι τὴν ἐπλησίαζον.

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν παρουσιάζομεν τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸν οἶκον τῆς κυρίας Δεσιμαίτζ ὑπῆρχε κατ' ἐξαιρέσιν, ἐπὶ τῇ ἐπιτείῳ τῆς γεννήσεως τῆς Ἐριέττης, ἧτις εἰσῆρχετο εἰς τὸ δέκατον ἑβδόμον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς, ἐν τῷ πύργῳ ἀρκετὸς κόσμος προσκεκλημένος. Ἐν πρώτοις ὁ Ραούλ Δεσιμαίτζ, ὅστις εἶχε ἐλθεῖ ἵνα διέλθῃ ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα εἰς Βωκούρ διὰ νὰ διασκεδάσῃ καὶ ἴδῃ, ὅπως ἔλεγε, λίγη πρασινάδα, περισσότερον παρὰ διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν του· ἔπειτα ἡ κόμισσα Μωριέννη, φίλη ἀπὸ τὸ σχολεῖο ἀλόμην, τῆς βαρόνης. Αἱ κυραὶ αὗται ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν εἶχον ἰδῶθῃ. Πρὶν μεταβῆ εἰς Ἐμς πρὸς συνάντησιν τοῦ συζύγου τῆς, ἡ κόμισσα ἦλθεν εἰς Βωκούρ νὰ περάσῃ λίγαις μέραις μετὰ τὴν παλαιὰν αὐτῆς

Τὸ Ἔτος τὸ ἔχει φαίνεται διὰ τοὺς δυστυχεῖς κραιοπώλας.

Ἐν Παρισίοις τοὺς ἀναλύουν.

Ἐν Κοπενάγῃ τοὺς κλείουν.

Καὶ ἐν Ἀθήναις τοὺς φορολογοῦν!

Τί ἁμαρτίας ἔχει τὸ καυμένο τὸ κρασί!

Ὁ Ἕλληνας, ἀλλὰ Γάλλος, ποιητὴς κ. Παρόδης, οὗ τὸ δράμα ἡ ἠττηθεῖσα Ρώμη, ἠξιώθη τῆς ὑψίστης, τιμῆς νὰ παρασταθῇ δηλαδὴ ἀπὸ τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου, τοῦ Οἴκου τούτου τοῦ Μολιέρου καὶ τῶν μεγάλων δραματικῶν τῆς Γαλλίας, ἐξέδωκεν ἐσχάτως Συλλογὴν ὑπὸ τὸν πολὺ σύγχρονον τίτλον: **Στόνοι σαρκὸς καὶ ψυχῆς**. Τὰ ποιήματά του δὲν ἐκρίθησαν δυστυχῶς ὡς ἔχοντα τὴν αὐτὴν δύναμιν οἶαν καὶ τὸ δράμα του. Δὲν ὑπελήφθησαν δηλ. ἀρκετὰ πρωτότυπα. Οὐχ ἦττον ἠξιώθησαν κριτικῆς εἰς τὰ πρῶτα φύλλα τῶν Παρισίων. Περιέργως δὲ εἰς ἓν τραγουδάκι του ὅπερ δημοσιεύει ὁ Σαριβαρῆ εὔρομεν τὴν χορευτικὴν μελωδίαν, ἣν ἔχουσιν ἐνίοτε τὰ τραγουδάκια τοῦ ἡμετέρου Παλαμά. Ἀποδείξεις οἱ ἐξῆς στίχοι εἰς μίαν Παρθένον Μεσσαλίαν.

Ton corps se meut gracieux
Et souple comme l' acanthe.
Es-tu vestale ou bacchante ?
Deux flammes sont dans tes yeux :

L' une éclaire et l' autre brûle,
L' une étoile et l' autre enfer :
Es-tu l' âme ? Es-tu la chair ?
On approche et l' on recule.

Ὁ Φιγαρὸν δημοσιεύει περιεργώτατον ἄρθρον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ὁ Ἰατρός τῶν Τρελλῶν. Εἶναι ἐντυπώσεις ἐπισκέ-

φίλην, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ δεκατετραετοῦς υἱοῦ τῆς καὶ τῶν δύο θυγατέρων τῆς, ὧν ἡ μὲν ἦγε τὸ δέκατον ἔνατον ἔτος, ἡ δὲ ἦν ὁμῆλιξ τῇ Ἐριέττῃ.

Οἱ προσκεκλημένοι ἦσαν ὁ κ. Ρουβῶ ἀπὸ τὸ Ἐπινάλ, συμβολαιογράφος τῆς κυρίας Δεσιμαίτζ, ὁ ἐπιθεωρητὴς τῶν δασῶν κ. Μουζινῶ μετὰ τῆς συζύγου του, οἵτινες διέμενον ὡσαύτως ἐν Ἐπινάλ, ἔπειτα ὁ κύριος Βιολαῖν καὶ ἡ θυγάτηρ του Σουσαννα, ἡ μόνη κληρονόμος του. Οὗτος ἦτο γείτων τῆς κυρίας Δεσιμαίτζ, διότι ἡ ιδιοκτησία του ἔκειτο πλησίον τῶν ὀρίων τοῦ Βωκούρ. Ἡ δεσποινὴς Σουσαννα ἦτο δεκαοκταετής, δὲν ἦτο οὔτε ὡραία, ἀλλ' εἶχε πολλὴν καρδίαν, δηλαδὴ ἦτο μία καλὴ κόρη. Ὀλίγω ἰδιότροπον, δραστηρίαν καὶ ἀδάμαστον ἔχουσα φύσιν, ἐνόμιζεν ὅτι τὰ πάντα ἔπρεπε νὰ ὑποκύπτουν ὑπὸ τὴν θέλησίν τῆς· ἦτο ἐν εἶδος Ἀμαζόνος, τολμηρὰ καὶ αὐθάδης· τίποτε δὲν τὴν συνεκράτει· τίποτε δὲν ἐφοβεῖτο, τὰ πάντα ἐπιφοκιδύνευε. Σωστὸς διάβολος. Ὁ πατὴρ τῆς, εἰς τὸν ὁποῖον ἤρρεσκεν ὁ χαρακτὴρ αὐτὸς, ἔλεγε καυχόμενος :

— Λίγα πράγματα λείπουν ἵς τὴν κόρη μου νὰ εἶνε σωστὸ ἀγόρι.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἡ βαρόνη καὶ οἱ φίλοι τῆς κατέβησαν εἰς τοὺς κήπους, ὅπως περιπατήσωσιν εἰς τοὺς διαδρόμους. Ὁραία ἔσπερα· ὁ ἀήρ ἀρωματώδης ἀπὸ τὰ ἄνθη τοῦ κήπου. Ὁ ἥλιος πυρέσων κατήρχετο εἰς τὸν ὀρίζοντα τὸν ὁποῖον ἐφώτιζε διὰ τῶν ἀκτίνων του, ἔτοιμος νὰ κατα-

φως του άρθρογράφου εις σπουδαστήριον ενός Ιατροῦ φρενολόγου. Ὀλίγα ἀνέκδοτα ἐκ τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ διὰ τοὺς ἀναγνώστας μας δὲν πιστεύομεν νὰ φανοῦν δυσάρεστα.

Καὶ πρῶτον μία ἰσπανικὴ προχομιά ἣτις λέγει:

«Ποιὸς λίγο, ποιὸς πολὺ, εἴμεθα ὅλοι γιατροὶ ποιηταὶ καὶ τρελλοί.»

Εἰς ἰατρὸς δέχεται ποτε τὴν ἐπίσκεψιν πλουσίου διακεκριμένην κατέχοντος θέσιν, οὐδέποτε δώσαντος ἀφορμὴν ἵνα νομισθῆ ὡς πάσχων, καὶ ὅστις τοῦ ἀνακαίνοιο ὅτι ἐπιθυμῆ νὰ νυμφευθῆ μίαν χήραν.

— Ἐμπρὸς, τοῦ λέγει ὁ ἰατρὸς, νυμφεύσου τὴν.

— Ναι, ἀλλὰ τὸ δυστύχημα εἶναι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ κάμω τοὺς γάμους μου.

— Καὶ διατί;

— Ἡ μνηστή μου ἀπαιτεῖ νὰ πάγω εἰς τὸ σπῆτι τῆς. Καὶ ἐπειδὴ κατοικεῖ εἰς ἐπαρχίαν, πρέπει νὰ μεταβῶ διὰ σιδηροδρόμου, καὶ αὐτὸ μοῦ εἶναι ἀδύνατον. Ὅσακις εἰσέλθω ἐντὸς βαγονίου, αἰσθάνομαι ἀκατάσχετον πειρασμὸν νὰ ρίχθῶ ἀπὸ τὸ παράθυρον. Καλλίτερα λοιπὸν παραιτοῦμαι τοῦ γάμου.

Ὁ ἰατρὸς τοῦ διέταξεν ἀλλόκοτον συνταγὴν.

— Νὰ μπαίνῃ κάθε μέρα εἰς τὸν σιδηροδρόμον τοῦ προαστείου, διὰ νὰ συνειθίσῃ.

Ὁ ἀσθενὴς ὑπέκυψεν, ἀλλὰ τὴν πρῶτην φορὰν ποῦ μπήκεν, ἔπεσεν ἀπὸ τὸ παράθυρον, καὶ . . .

— Ὁ γάμος δὲν ἔγινε!

κλιθῆ εἰς τὴν καταπόρφυρον καὶ χρυσολαμπῆ κοίτην του.

— Ὅλην τὴν ἡμέραν νόμιζε κανεὶς πῶς θάχωμεν καταιγιδα, καὶ τώρα φαίνεται ὅτι αὐριον θὰ εἶνε ὥραία ἡμέρα, εἶπεν ὁ κ. Βιολαίν.

Τὸ βλέπω, ἀπάντησεν ἡ βαρόννη· ἀλλὰ τώρα νὰ πάμε εἰς τὸν ἐξώστην νὰ θαυμάσῃτε τὴν δύσιν.

— Πάμε, πάμε, εἶπον ὅλοι μαζὺ αἱ νεάνιδες.

Μετ' ὀλίγον ἐκάθηντο ὑπὸ τὸν θόλον γιγαντιαίας καστανέας, ἣτις ἐσκίαζε μόνη τὰ δύο τρίτα τοῦ ἐξώστου τοῦ πύργου. Καὶ ἤρχισαν συνδιαλεγόμενοι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχοντες προσηλωμένους πρὸς τὴν φλέγουσαν δύσιν, διαυλακουμένην ὑπὸ πολυχρῶμων λάμπων, ὁμοίαν πρὸς βεγγαλικά φῶτα, τοῦθ' ὅπερ παρείχεν εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ οὐρανοῦ τὴν ἀποὺν μεγίστην πυρκαϊᾶς.

— Τί εἶνε ἐκεῖνο τὸ σκοτεινὸν πρᾶγμα, ποῦ μοιζᾶζει σὰ πυραμίδα, ἐκεῖνο ἐκεῖ δεξιᾶ; ἠρώτησεν αἰφνης ἡ κόμησσα Μωριέννη.

— Εἶνε ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, ἀπάντησεν ἡ βαρόννη, ὁ μέγας βράχος, ποῦ οἱ χωρικοὶ τὸν λένε στακτόλοφο. Εἶνε τὸ δικό μας Λευκὸν Ὄρος.

— Ἐκεῖ, φαίνεται, μέσα σὲ μιὰ τρύπα, κατοικεῖ ὁ Λυγογιάννης ὁ ἀγριάνθρωπος.

— Ἀγριάνθρωπος! ἐπεφώνησεν ἡ κόμησσα.

— Μάλιστα, κυρία μου, ἀγριάνθρωπος.

— Ἄ, ἓνας πτωχὸς τρελλός;

Ἐνας περίφημος ζωγράφος κάθε φορὰ ποῦ ἔπιανε ε' τὸ χέρι του τραπέζογραμμάτιο, ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ τὸ ρίξῃ ε' τὴν φωτιᾶ.

Ὁ ἴδιος ζωγράφος παρουσιάσθη μίαν φορὰν εἰς τὸν ἰατρὸν του καὶ τοῦ παρεπονείτο διὰ τὰς ἀλλοκότους ἰδέας αἱ ὁποῖαι τὸν βασανίζουν.

— Νὰ, γιατρέ, τοῦ λέγει, αὐτὴν τὴν στιγμὴν ποῦ με βλέπεις, μούρχεται μεγάλη ὄρεξις νὰ σὲ πνίξω, ἀλλὰ . . . βασιτέμαι.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀνέκδοτα ἀφορῶσιν ἀνθρώπους οἵτινες διόλου δὲν εἶναι τρελλοί, ἀλλ' ἔχει ὁ καθένας του ἀπὸ ἓνα χροῖ. Ἡ ἐπιστήμη τοὺς παραδέχεται Κατοίκους τῶν Συπόρων τῆς Παραφροσύνης. Κατὰ τὰ ἄλλα εἶναι φρονιμώτατοι, ὅπως ὁ Συμβολαιογράφος περὶ οὗ ὁ λόγος.

Ὁ συμβολαιογράφος αὐτὸς ἐλευκάνθη τὰς τρίχας εἰς τὸ ἐπάγγελμά του, ἀπῆλαυε τῆς ὑπολήψεως ὅλων τῶν συμπολιτῶν του διὰ τὴν μεγάλην τὸς τιμιότητα καὶ εὐθυκρίσιαν· καὶ ὅμως ὅταν ἀπέθανε, τί διαθήκην ἀφησε, νομίζετε;

Συμβόλαιον ἑταιρικὸν μετὰ τοῦ «Παντοδυναμοῦ Θεοῦ ἀφ' ἐνός» καὶ τοῦ «ὑποφαινομένου Ἰσαάκ Βαιγνέ, συμβολαιογράφου, τοῦ ταπεινοῦ καὶ θερμοῦ Αὐτοῦ λάτρευτος, ἀφ' ἐτέρου».

«Ἄρθρον πρῶτον. Ἡ ἑταιρία ἀντικείμενον ἔχει τὸ ἐμπόριον τῶν οἴνοπνευμάτων».

Τὰ ἄλλα ἄρθρα ἐπραγματεύοντο περὶ τῶν ἐξόδων τῶν ἐνοικίων, τῶν ὑπογείων, περὶ ἀγορᾶς, πωλήσεως, κρατήσεως βιβλίων κτλ. κτλ. Ἐμοιράζοντο δὲ τὰ κέρδη μεταξὺ «τοῦ Ὑψίστου καὶ Παντοδυναμοῦ συνεταιροῦ μου», καὶ τῶν πτωχῶν τοῦ Νεφσατέλ, εἰς οὓς ἐκληροδότει τὴν μεγάλην ἐπιχειρησιν.

— Διόλου. Ἐξ ὅσων ἔχω ἀκούσει, ὁ δυστυχὴς ὄχι μόνον δὲν τ' ἔχει χαμένα, ἀλλ' εἶνε καὶ πολὺ ἐξυπνος.

— Ἀλήθεια; Ἄλλὰ πόθεν προέρχεται;

— Αὐτὸ κανεὶς δὲν τὸ ξεύρει.

— Ἄ!

— Αὐτὸς μόνος ἔμπορῶσε νὰ τὸ πῆ. Δυστυχῶς, δὲν δμιλεῖ.

— Εἶνε βωβός;

— Ὅχι. Ἄλλ' ἐπειδὴ ποτὲ δὲν ἔζησε μαζὺ μ' ἀσθρῶπους δὲν ἔμαθε νὰ ἐμιλῆ.

— Ἄ! Αὐτὸ εἶνε παράξενο.

— Παράξενον, τῶνόντι, κυρία κόμησσα. Βεβαίως κἀνὲν μυστήριον θὰ τρέχῃ ἐδῶ.

— Καὶ ἴσως καμμιά ἡμέρα ἀνακαλυφθῆ τὸ μυστήριον, εἶπεν ἡ κυρία Δεσιμαίτζ.

— Καὶ γιατί τὸν ἀφίνουν νὰ ζῆ μέσ' τὰ δάση; ὑπέλαβεν ἡ κόμησσα.

— Τὸν εἶχαν συλλάβει μιὰ φορὰ κι' ἐζήτησαν νὰ τὸν ἐξημερώσουν, ἀλλὰ κατώρθωσε κι' ἔφυγε καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δάσος, καὶ τώρα εἶνε ἓνας χρόνος ποῦ κρύβεται, διότι φοβᾶται νὰ μὴν τὸν συλλάβουν καὶ πάλιν. Δὲν ἐζήτησαν ἔκτοτε πλέον νὰ τὸν ἀνησυχίσουν· ἀγαπᾶ τὰ δάση, τὴν ἐλευθερίαν του καὶ τὸν ἀφῆσαν νὰ ζῆ ὅπως ἐνοεῖ.

— Καὶ τί ἡλικίαν ἔχει; ἠρώτησεν ἡ κόμησσα.

— Ὅθ εἶναι τώρα εἴκοσι δύο ἕως εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν.

Ἔρχεται κατόπιν τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν μυστικῶν τρελλῶν, τῶν ἐχόντων παρακρούσεις, τῶν εὐερεθίστων, τῶν μυστικιστῶν, τῶν ζαλιζομένων, τῶν θηλυμανῶν. Τοιοῦτους δύνασαι νὰ συναντήσης ὅσους θέλεις, εἰς τὰς αἰθούσας, εἰς τοὺς δρόμους, τὰ θέατρα, τὰ συλλαλητήρια. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι δὲν μποροῦν νὰ περάσουν ἀπὸ δρόμον ἢ πλατεῖαν κενήν. Ἄλλοι οἵτινες πουθενὰ δὲν δύνανται νὰ ἀπομονωθοῦν, χωρὶς νὰ πιστεύουν ὅτι εἶνε φυλακισμένοι. Ἄλλοι οἱ ὅποιοι ἕνεκα παθολογικῆς συμφορῆσεως εἶνε ἠναγκασμένοι νὰ μιλᾶν πολλά, καὶ χωρὶς νὰ θέλουν, καὶ πολλάκις νὰ ὑβρίζουν τὰ καὶ δι' αὐτοὺς τιμιώτερα καὶ σοβαρώτερα.

Μία Κυρία ἀφηγεῖται ὁ Ἰτάρ ἐν τοῖς ἀρχαίοις τῆς Ἰατρικῆς, δεχομένη τοὺς φίλους της, πάντοτε τοὺς ἐβλεπεν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀσκαρδαμικτὴ καὶ τοὺς προσεφώνει :

— Βλάκα ! ζῶον ! γαϊδούρι !

Ἐὸ δὲ γαμβρός της ἠναγκάζετο νὰ τοὺς λέγῃ :

— Ἡ Κυρί σᾶσα προσκαλεῖ νὰ καθήσετε.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων μανιῶν εἶναι καὶ ἡ τῆς ἀφοσιώσεως. Εἷς τοιοῦτος μονομανῆς πλούσιος ἐσύναξεν εἰς τὸ σπῆτί του ὅλα τὰ σκυλιὰ τοῦ δρόμου, ὅλους τοὺς ζητιάνους, ὅλαις τῆς ψωρόγαταις. Τοὺς ἐφιλοξένει, τοὺς ἐπεριποιεῖτο, τοὺς ἐσυμποσίαζεν.

Ἄν ἔξῃ εἰς τοὺς πρώτους καιροὺς τοῦ χριστιανισμοῦ, ὁ τρελλὸς αὐτὸς θὰ ἐκλονίζετο ἅγιος.

Ἡ τρέλλα λοιπὸν δὲν εἶναι μονοπώλιον τῶν τρελλῶν εἶναι πολλάκις κτῆμα τῶν σοφωτέρων.

Ἐὸ διάσημος φρενολόγος Ball φρονεῖ ὅτι « ὁ πολιτισμὸς θὰ ἔμεινε στάσιμος, ἐὰν δὲν ὑπῆρχον τρελλοὶ νὰ τὸν ὠθήσουν

πρὸς τὰ ἔμπρός ». Καὶ ἀποδίδων τὰ τῆς τρέλλας τῇ τρέλλα, ἀναγνωρίζει ἐν αὐτῇ ὁ συγγραφεὺς οὗτος « ἓνα τῶν κυριωτέρων παραγόντων τῆς προόδου ἐν ταῖς πεπολιτισμέναις κοινωνίαις καὶ μίαν τῶν μεγαλειτέρων δυνάμεων αἰτινῶν κυβερνώσι τὴν ἀνθρωπότητα ! »

Αἱ σκέψεις αὗται εἶναι ἀναγκαιόταται διὰ τὸ Ῥωμαϊκὸ εἰς ὃ καὶ ἂν γεννηθῆ μεταξὺ τῶν πεζοδρομιῶν τοῦ πνεύματος καμμία ὑπεροχὴ, καμμία ἐξοχότης, στιγματίζεται ἀμέσως ὑπὸ τοῦ ἔσμου τῶν μετριοτήτων ὡς τρελλός.

Διάδοχος τοῦ Γαμβέττα ἐν τῷ Τμήματι τῆς Βελλεβίλλης ἐξελέγη ὁ πολίτης Σιγισμάνδος Λακροά, πολωνικῆς καταγωγῆς. Εἶναι μόνις τεσσαρακονταετής, τὸ ἐξωτερικὸν του παρουσιάζει τύπον Πολωνοῦ, αἱ δὲ διόπτραι του, καὶ ἡ ξανθὴ του γενειὰς τὸν παριστάνουν ὡς φοιτητὴν Γερμανόν.

Ἐὸ Λακροά ὑπῆρξε δημοσιογράφος ἐκ τῶν μᾶλλον ἀδιαλάκτων καὶ δημοτικὸς σύμβουλος ἐκ τῶν ῥιζοσπαστικωτέρων, σχεδὸν κοινοκτῆμων. Φιλόδοξος, ἀλλὰ ψυχρὸς, ἔχει τὴν δύναμιν νὰ συνταράσῃ τὰ πλήθη, χωρὶς αὐτὸς νὰ φαίνεται. Δεν θὰ διαπρέψῃ ὡς ῥήτωρ, ἀλλὰ τάχιστα θὰ συμπήξῃ περὶ ἑαυτὸν κόμμα, καὶ ὁ ἀντίπαλος τοῦ Γαμβέττα, ὁ Λομβάρδος τῆς Γαλλίας Κλεμανσῶ, θὰ τὰ χρειασθῇ.

Ρακουσυλλέκτης.

ΤΙ ΖΗΤΟΥΝ ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΣΤΑΙ

Εἰς τοὺς καιροὺς τοῦ Λονδίνου ἐπεστάλη ἐκ Παρισίων ἐπιστολὴ ἀναγράφουσα τὴν σύστασιν, τὰς διαιρέσεις καὶ τὰς

— Ἡ ἡλικία τὸν κάμνει συμπαθητικώτερον καὶ ὠραῖον πολὺ, διατὶ ἡ προσφιλιὰ μου Κλεμεντίνη, ἣτις εἶνε πολὺ εὐαίσθητος εἰς τὰς δυστυχίας τῶν ἄλλων, ἐνδιαφέρεται ζωηρῶς διὰ τὴν τύχην τοῦ δυστυχικοῦ αὐτοῦ νέου.

— Σᾶς βεβαιῶ, κυρία κόμησσα, ὅτι ὁ Λυκογιάννης ἔχει πολλοὺς φίλους· ἐὰν ἤθελεν, ἠδύνατο νὰ εὕρῃ παντοῦ φιλοξενίαν· εἰς Μαρτίλ, εἰς τὸ Βωκοῦρ, εἰς τὸ Βλυγνικοῦρ, ὅλα τὰ σπῆτια τοῦ εἶναι ἀνοικτά. Ἄλλ' ὅ,τι εὐχεται ἡ κυρία βαρόνη, αὐτὸ ἀργὰ ἢ γλήγορα θέλει γίνῃ, διατὶ δὲν εἶναι τώρα τόσο ἀγριὸς ὅσῳ πρῶτα· ἤρχισε νὰ μερώνῃ τὸν ἐξέμερῶσαν οἱ ἀνθρακεῖς τοῦ δάσους, μετ' αὐτοὺς μαζὺ δουλεύει, τρώγει, κοιμᾶται.

— Τὸν εἶδα κ' ἐγὼ μαζὺ μὲ τοὺς ἀνθρακεῖς, εἶπεν ὁ ἐπιθεωρητῆς, καὶ εὐχαριστήθη ἐκεῖ ποῦ τὸν εἶδα καὶ εἰργάζετο μὲ τόσην ζέσιν καὶ θάρρος. Πολὺ ἐπιτήδειος, ἰσχυρὸς ὡς Ἡρακλῆς, γερός σὰ βράχος, μόνος του ἐδούλευε σὰ δύω.

— Τί μορφήν ἔχει ; ἠρώτησε περιέργως ἡ κόμησσα.

— Ἐξ ὄσων ἠδυνήθη νὰ κρίνω, κυρία, εὔρον ὅτι εἶναι ὠραῖος νεανίας.

— Ἀλήθεια ;

— Εἶναι ὑψηλὸς καὶ δὲν στερεῖται κομψότητος τὸ ἀνάστημά του. Ἡ μορφή του εἶναι ὀλίγον ἀγρία, ἀλλὰ τὰ χαρακτηριστικὰ του ὠραία καὶ ἡ ἔκφρασις συμπαθητικὴ ἐν γένει· ἔχει μίαν εὐγένειαν ἐπάνω του, μίαν ὑπερρφάνειαν. Τὸ βλέμμα του εἶναι μᾶλλον δειλὸν παρὰ ἀγριωπὸν· τὰ με-

γάλα μαῦρα μάτια του, καὶ τὸ εὐρὸ μέτωπόν του δεικνύουν πολλὴν νοημοσύνην. Παρατήρησα ὅτι ἔχει καὶ ὠραιότατος ὀδόντας.

— Ὅλα αὐτὰ κύριε, αὐξάνουν τὴν συμπάθειάν μου.

— Ἐὸ κ. Μονζινῶ δὲν εἶπε καμμίαν ὑπερβολὴν, εἶπεν ἡ θυγάτηρ τοῦ κ. Βιολαῖν, ὁ ἄγριος εἶναι πράγματι ὠραῖος νέος.

— Τὸν ἔχετε ἰδεῖ καὶ σεῖς, δεσποινὶς Σουσάννα ; ἠρώτησεν ἡ Ἐμμα Μωριέννη.

— Ὅπως σᾶς βλέπω καὶ μὲ βλέπετε. Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ πήγαινα ἰππασία, βρέθηκα ἔξαφνα ἀπέναντί του εἰς τὴν ὀδὸν τοῦ δάσους.

— Θὰ φοβήθητε ! ἀνέκραξεν ἡ Λευκὴ φρίττουσα.

— Νὰ φοβηθῶ ! ἐγὼ ; Ἐμένα τίποτε δὲν μὲ φοβίζει, ἀπῆντησε θρασέως ἡ Σουσάννα. Ἐξεναντίας ὁ Λυκογιάννης φοβήθηκε ἀπὸ μένα καὶ ἀπὸ τὸ ἄλογο, γιατί ἐστάθηκε μιά στιγμὴν νὰ μὲ παρατηρήσῃ, ὁ τότε μπόρεσα κ' ἐγὼ καὶ τὸν εἶδα πολὺ καλὰ, καὶ ἔπειτα τῶθαλε στὰ πόδια, σὰν νὰ τὸν ἐκυνηγοῦσαν δώδεκα λυσάρικα σκυλιὰ.

— Ἀδιάφορον, εἶπεν ἡ Λευκὴ, ἐγὼ ἂν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν σας, δεσποινὶς Σουσάννα, θὰ ἐφοβούμην τρομερὰ.